

Една смелъ скиорски любез в загъ-загъ между поставени знаци

Хр. Д. Бързицовъ

РАДОСТИТЪ НА СОФИЯНЦИ

5,000 СОФИЯНЦИ НА СКИ

(Репортажъ изъ Люлинъ-планина).

Радости? Не звучи ли тази дума като предизвикателство въ днешниятъ времена? Не — тя звучи само съ музиката на своето звукоусетяване и съ звъна на своя смисълъ. Радости? Да, има ги, както ги е имало и ще ги има — защото човешкиятъ духъ е по-силенъ отъ всичко, което го обкръжава и не се подчинява на едно постоянно униние. И слава Богу, че е тъй! Колкото за „времената“ — кога ли тѣ сѫ били цаптуши? Това, обаче, не е прѣчило на човѣшкото да живѣе съ радости и вънторан и благодарение на тѣхъ, да крачи неспирно по пъти на все по-голямъ напредѣкъ.

Но думата ни е за радоститѣ на софиянци, а тѣ иматъ толкова по-голямо основание да се чувствуватъ доволни: и климатически, и благоустройствено, и съ културния си животъ, София навстина е въ състояние да направи жителитѣ си щастливи. Сравнена съ други малки столици, София има много по-оживенъ културенъ животъ, много по-добъръ редъ и несравнимо по-богата природа. Гдѣ другаде човѣкъ може само съ едно хрумване да се намѣри за единъ часъ въ недрата на природата? А Люлинъ и полетѣ на Витоша сѫ достъпни и съ по-малко усилие.

Нека направимъ това усилие — спатѣ съ мене, ще ни бѣда водачка.

Зима е, да не ходимъ много далеко, пъкъ и първнитѣ снѣгъ е канкалъ току до насъ, на Люлинъ — защо да го гонимъ чакъ на Черни връхъ, като презъ май и юний?

Ето ни, прочее, на площадъ „Света Недѣля“. Глѣжило отъ народъ, облѣкнѣтъ скиорски одеванъ и парамитѣ ски. Нѣкаква своеобразна армия съ още по-странна носия. Маже и жени мажко се различаватъ — всички сѫ една-

квиени отъ униформата. Оеднаквиени сѫ и съсловната: тукъ нѣма професоръ, търговецъ и работникъ — всички сѫ еднакви по облѣкло, стремежъ къмъ планината и вънторъ.

Едни заематъ мѣста въ трамвантѣ, други въ автобуситѣ. Весела глѣчъ, разнасяна еднакво отъ млади, стари, деца, жени, учени и прости. Закачвайки дълничното си облѣкло въ дрешника, всички тѣхъ любители на природата сѫ закачили на гвоздей и дълничнитѣ си грижи.

За по-малко отъ половинъ часъ тази пъстра тълпа, предшествувана отъ друга по-ранобудна и гонена отъ нови групи, вече е въ Княжево, въ подножието на Люлинъ. Тукъ оживяването е необикновено: макаръ и празнично, всички магазини за съестни продукти и други нужди на туриститѣ сѫ отворени и въ тѣхъ се пазарува на тълпи, като по новогодишнитѣ сергии на града. Радио-апаратитѣ на увеселителнитѣ заведения шумно разнасятъ бодрѣ пѣсни въ празничната утринъ. Шофьори, шейнари, селянчета — всички съ сѣтливни отъ радостъ очи се поставятъ въ услуга на софийскитѣ гости, всѣки отъ тѣхъ решилъ да си поразвѣже кеската въ честь на бѣлня, хрупкавъ снѣгъ.

— Чичо, дай да ти нося скитѣ до горе! — викатъ малкитѣ шопчета.

Ето още едно удобство. Както виждате, макаръ и спортисти, не избѣгваме възможноститѣ за по-лесенъ животъ...

Пакетката, която отъ шопето води къмъ ски-павия на Люлинъ, е непроходима отъ скиори. Тѣ взиратъ единъ следъ другъ въ една безкрайна изволицца, която постоянно бива поддържана отъ монопристигащитѣ. Нарамни скитѣ си, софиянци представяватъ една картинка, която